

kyssede det paa begge Kinderne. — „Gud velsigne dig, mit Barn! Ja, du maa da ikke tro, at jeg havde glemt din Højtidsdag. Det havde jeg sandelig ikke! . . . Du har vel ogsaa fundet en lille Gave ved din Seng i Morges — ja, dèr ser jeg den! Og Tante har nok betænkt dig rigeligt, lader det til. Ja ja, tak nu den kære Gud for Alt, mit Barn! . . . Men dèr kommer nok Angelica og vil have fat i Jer.“

Han satte hende ned paa Jorden, og begge Børnene løb nu hen til Tjenestepigen, der var kommen frem i Havedøren for at kalde dem ind til Øllebrøden.

Emanuel tog Plads paa Bænken ved Siden af Søsteren og genoptog efter nogle Øjeblikkes Tankefuldhed sin afbrudte Meddelelse:

„Jeg talte om den Bog, Betty. Tænk dig, det var en af Mo'ers gamle Bøger! . . . Jeg begriber ikke, hvordan den er kommen med herud; for jeg har aldrig set den før, og jeg kender den slet ikke. Er det ikke mærkeligt! Det er næsten, som om jeg skulde læse den Bog, ikke sandt?“

„Men kan den ikke ganske simpelt have for-
puttet sig mellem de andre Bøger, du tog med derhjemme fra. Der var vistnok flere af Moders imellem.“